

Ridd og Riseng legger nysgjerrighetens puslespill.

Jeg ser en sol og et svaberg. Jeg ser en en Rothko-aktig horisontlinje. Jeg ser «150X225», en dorull, en skisse av en mikroskopisk seng (med dyne), men også en hval, en hatt, en fyrstikkeske (halvveis åpnet). Dernest bokstaven «b». Eller er det tallet «6»? Jeg beveger meg rundt, senker hodet ned, skakker meg ned – ser figuren fra en annen vinkel – og bestemmer for at den kan betraktes som begge deler, alt etter hvor jeg står. Bokstaven (eller tallet) er skåret ut av kartong, et irregulært utsnitt, som også gjør figuren om til tittelhull, en påminnelse om at den ikke bare er tvetydig i seg selv, men også er en hinne over noe større, noe bak, noe jeg ikke kan se.

Det er denne balansegangen, hvor jeg ser det ene etter det andre, men aldri er helt sikker på hva jeg ser, eller hva for noe annet blikket til slutt kan trenge gjennom til, som definerer Anne Mona Ridd og Grete Risengs samarbeidsverker. Form og innhold er uvørent og elegant vridd inn i hverandre, slik at mitt blikk ikke kan trekke seg ut av sansningen og rendyrke fortolkningen. Nei, her *forblir* jeg sansende, jeg blir hengende fast i det jeg ser, jeg klarer ikke å oversette det partikulære til det generelle, siden tingen fortsetter å vise seg fra en annen side. Det som holder meg på plass – og som gjør at jeg fortsetter å se – er også det lekende og løsslupne i verkene. Det er som om det hele oppstår fra en uhildet nysgjerrighet av typen som får oss til å snu en stein for å se hva slags kriblende liv som er under.

Jeg liker denne uhøytidelige utforskningen av form og figur, som ikke styres av noen distingvert eller overlegen drift, et intellektuelt skjema som tynger ned sluttproduktet, men som befinner seg, skapende, *i* materien. Slik beholdes lettheten og friskheten, men også undringen som ren og verdifull følelse som vi ikke trenger pynte på eller unnskyldte oss for.

Jeg finner jeg også renskarne estetiske figurer, skissert opp som en mandala eller meditativ linje, litt som rullesteinsformene i Anne-Eva Bergmans grafikk, en forenklet sirkel som bringer sinnsro samtidig som den ikke forsøker å skjule forbindelsen med den uorden den har naboskap til. Men også den granskende linjen som blar i landskap trer frem, for slik Inger Sitters arkiverte geologiske lag i abstraksjonen, leter streken hos Ridd og Riseng seg frem til topografier som setter de mer distinkte og nære formene inn en større verden. Selv når de ligger på gulvet, uten at hverken Ridd og Riseng flytter på noe, er det en flyt mellom delene i montasjen av enkeltdeler, som er nedfelt som en styrende impuls bak det hele, som ikke lar seg stoppe. Det er noe ytterst jordnært og tilforlatelig med disse verkene, som vektlegger tankeutkastet, innfallet, assosiasjonen og fragmentet, og som ikke på noe tidspunkt unnskylder seg for å

inspisere det uferdige og i stedet for å samle seg om en endegyldig figur, et uttrykk som setter punktum og avrunder komposisjonen. De forskjellige utkastene, de forskjellige figurene, har ofte også en spenning i seg som skyver på de andre delene, opprettholder en fruktbar disharmoni, hvor ingenting egentlig passer helt sammen, men gjør dét likevel, nettopp på grunn av dét.

Da passer det at de fleste av disse verkene faktisk ligger på gulvet, og heller ikke er rammet inn, og dermed inviterer til at elementer flyttes rundt på, og ikke plasseres bak glass som fikserer konstellasjonen av elementer. Det er som et puslespill hvor ingen av brikkene har noen fast plass og bildet må diktes opp igjen og igjen i ditt eget hode etterhvert som du forflytter deg i rom og tid.

Kjetil Røed